

Rugăciunea Domnească

Henry Harrison Brown | Rezumat | O interpretare metafizică

Cartea „**Rugăciunea Domnească**” a lui Henry Harrison Brown din 1915 este un tratat al Noii Gândiri care reinterpretează **Rugăciunea Domnească în lumina științei și spiritualității moderne**. Brown susține că rugăciunea, deși profund înrădăcinată în tradiția religioasă antică, poate fi înțeleasă ca o afirmare puternică a unității, iubirii și puterii personale. El vede rugăciunea ca pe o chemare la recunoașterea divinității din fiecare persoană și la alinierea voinței cu voința divină, atingând în cele din urmă o stare de unitate conștientă cu universul. Brown folosește o varietate de surse, inclusiv texte religioase, poezie și lucrări filozofice, pentru a-și susține argumentul, prezentând în cele din urmă o viziune a unei lumi transformate printr-o îmbrățișare colectivă a iubirii și adevărului.

Teme principale

1. **Rugăciunea Domnească ca o compoziție științifică și metafizică:** Brown respinge interpretările tradiționale ale Rugăciunii Domnești, privind-o în schimb prin prisma metafizicii și a puterii gândirii individuale.
2. **Puterea sugestiei și Legea Dreptății:** Brown subliniază impactul gândurilor noastre asupra realității noastre, sugerând că universul răspunde convingerilor noastre interioare și că noi culegem ceea ce semănăm.
3. **Încrederea în sine și depășirea ispitei:** Brown susține că adevărata putere constă în depășirea provocărilor și utilizarea ispitelor ca oportunități de creștere. El critică noțiunea de protecție externă, pledând pentru responsabilitatea individuală și forța interioară.
4. **Unitatea dintre Dumnezeu și umanitate:** Brown postulează o relație strânsă între Dumnezeu și umanitate, sugerând că indivizii sunt expresii ale divinului și împărtășesc puterea, împărăția și gloria lui Dumnezeu.

Cele mai importante idei/fapte

1. **Numele:** Brown analizează petiția „Sfințească-se numele tău”, sugerând că aceasta reflectă puterea sugestiei și utilizarea numelor pentru a invoca receptivitatea spirituală. El stabilește paralele cu practici din diferite culturi și perioade de timp, evidențiind figuri precum Tennyson, care și-au folosit propriul nume pentru concentrare și inspirație.

„Folosindu-și propriul nume asupra căruia să se concentreze, el a atins prin intermediul lui aceeași stare la care ajung și alții prin alte nume și prin alte metode.” (p. 40)

2. **Vie Împărăția Ta:** Brown interpretează această petiție ca pe un apel la instaurarea unei lumi mai bune prin efort individual și căutarea binelui. El vede Împărăția lui Dumnezeu ca locuind în fiecare persoană și subliniază rolul dorinței individuale în modelarea realității.

„Când mă rog «Vie Împărăția Ta!», vorbesc cu Regele care sunt, în calitate de «Lege Conștientă», căci «Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul», iar Regele acelei împărății este sufletul uman conștient.” (p. 61)

3. **Facă-se voia Ta:** Brown contestă noțiunea tradițională de supunere unei voințe divine arbitrare. El susține că alinierea voinței noastre cu „voința divină” înseamnă recunoașterea și îmbrățișarea potențialului nostru inerent ca expresii ale divinului. El subliniază importanța creșterii individuale și a căutării binelui.

„Binele pe care îl dezvolt în mine ajută lumea. Binele pe care nu-l voi exprima este pierderea mea.” (p. 61)

4. **Iartă-ne nouă datoriile noastre:** Această petiție, pentru Brown, subliniază Legea Dreptății și principiul reciprocității. El avertizează împotriva rugăciunii pentru iertare în timp ce adoptăm judecăți sau condamnări față de ceilalți, deoarece acest lucru creează o stare interioară contradictorie care împiedică adevărata iertare.

„Cu această conștiință a condamnării altora, mă pot ruga: «Iartă-mi greșelile, așa cum și eu iert celor ce greșesc împotriva mea?»” (p. 112)

5. **Nu ne duce în ispită:** Brown critică ideea de a ne ruga pentru înlăturarea ispitei, argumentând că aceasta slăbește caracterul și împiedică dezvoltarea

personală. El propune reinterpretarea ispitei ca o oportunitate de creștere și stăpânire de sine.

„Nu; nu ne putem ruga pentru a fi îndepărtată ispita. De multe ori în trecut am schimbat cererea în «Întăriți-mă să biruiesc când sunt ispitit».” (p. 123)

6. **Izbăvește-ne de rău:** Similar interpretării sale asupra ispitei, Brown sugerează că depășirea răului necesită responsabilitate individuală și încredere în sine. El subliniază necesitatea de a aborda cauzele profunde ale relelor societății prin transformare individuală și cultivarea forței interioare.

„Bărbăția constă în autocontrol. Orice educație care îl face pe individ să dea vina pe cauze externe și nu pe propria lipsă de voință și înțelepciune, este vicioasă.” (p. 130)

7. **Căci a Ta este Împărăția, Puterea și Slava în veci de veci:** Brown vede această atribuire ca pe o afirmare a unității dintre Dumnezeu și umanitate. El afirmă că indivizii participă la atributele divine ale puterii, împărăției și gloriei și că recunoașterea acestei conexiuni inerente duce la un sentiment de încredere în sine și putere.

„Ceea ce Eu în Realitatea Sunt este aceeași Ființă a cărei «Puterea, Împărăția și Gloria» este. Împărtășesc tot ceea ce El este. Nu posed, dar EU SUNT toate acestea. Și Eu exist pentru că El este.” (p. 147)

Impresie generală

Interpretarea lui Brown asupra Rugăciunii Domnești oferă o perspectivă care provoacă la reflecție, ce pune sub semnul întrebării viziunile tradiționale. El încurajează cititorii să depășească limitele autorității externe și să îmbrățișeze puterea gândirii individuale și a responsabilității de sine în modelarea vieții lor și în contribuția la o lume mai bună. Analiza sa subliniază interconectarea dintre Dumnezeu și umanitate, prezentând o cale către autorealizare și împuternicire spirituală prin recunoașterea și valorificarea propriului potențial inerent.

Glosar de termeni cheie

Autosugestie: Procesul de influențare a propriilor gânduri, sentimente și comportamente prin sugestii repetate.

Concentrare: Acțiunea de a-ți concentra atenția asupra unui singur punct sau a unei singure idei.

Conștiință: Starea de a fi conștient de sine și de împrejurimi.

Idealul divin: Expresia perfectă și supremă a bunătății, adevărului și frumuseții.

Evoluția minții: Dezvoltarea progresivă a conștiinței umane către o mai mare înțelegere și iluminare.

Sfințire: A face sfânt; a privi cu respect și devoțiune.

Involuție: Fluxul interior al energiei și cunoașterii spirituale.

Legea sugestiei: Principiul conform căruia subconștientul este receptiv la sugestii și va acționa în baza lor.

Manifestare: Exprimarea exterioară a gândurilor, sentimentelor și credințelor interioare în lumea fizică.

Metafizic: Referitor la natura realității, existenței și conștiinței.

Non-etic: Nu este preocupat de principii sau judecăți morale.

Rugăciune: Un proces de aliniere a sinelui cu Idealul Divin și de exprimare a dorințelor în limbaj simbolic.

Receptivitate: Deschiderea și dorința de a primi idei și experiențe noi.

Autorealizare: Procesul de descoperire și exprimare a adevăratei naturi a cuiva ca ființă divină.

Spirit: Esența imaterială a unei ființe; forța vitală care însuflețește toate lucrurile.

Tentație: O dorință interioară de a acționa contrar propriei înțelegeri superioare.

Viața universală: Forța vitală atotcuprinzătoare care conectează și susține toate ființele.

Putere Universală: Sursa supremă de energie și creație din univers.